

Det sidste farvel - Vore Dyr nr. 142

Af dyrlæge, Mette Sejr Markert

Foto: Mette Flint

Når man første gang får den lille nye hvalp eller killing med hjem, tænker de færreste på, at de kommer til at sige farvel til det nye familiemedlem en dag. Forhåbentlig går der mange gode år inden det sidste besøg hos dyrlægen, men uanset hvor gammel og mæt af dage hunden eller katten er, så er det aldrig en nem beslutning at tage. Et af de spørgsmål vi oftest bliver stillet af ejere til gamle eller syge dyr er; hvornår er det tid at sige farvel? Svaret er aldrig entydigt, bortset fra i de tilfælde, hvor dyret er i smerter og behandling er udsigtsløs. Som dyrlæger er det vores ansvar at vejlede dig som dyreejer i forbindelse med den svære beslutning, en aflivning er.

En anden kategori af patienter, hvor dette spørgsmål bliver aktuelt er problemer med adfærd som f.eks. urenlighed eller aggression. I disse tilfælde er der populært sagt fire muligheder: Lev med problemerne, find et nyt hjem til dyret, adfærdsterapi eller aflivning. Afhængig af problemernes art og omfang, kan de første to muligheder meget hurtigt være udelukket (at give en kat, der tisser på sengen, eller en hund, der bider postbuddet, videre til nye ejere, er jo ikke at løse problemet).

Tilbage står beslutningen om adfærdsterapi eller aflivning. Hvilken af disse to muligheder, man skal vælge, afhænger i sagens natur først og fremmest af problemets omfang og familiens ressourcer i form af tid og penge, samt omgivelsernes reaktioner. Når man overvejer aflivning i forbindelse med adfærdsproblemer, er det vigtigt at huske på, at dyret ikke udviser denne adfærd i trods, men fordi det er frustreret, bange eller syg. Det kan derfor være den bedste løsning for dyret at sige farvel på en rolig og værdig måde, inden problemet bliver endnu større. I forbindelse med aggression skal man også tage sikkerhed for familien og omgivelserne med i sine overvejelser.

Aflivning kaldes også euthanasia, som er græsk for den gode død. En aflivning gør ikke ondt på dyret, og de reaktioner vi kan se hos især hunde lige inden aflivningen skyldes hundens reaktion på ejerens sorg, ikke en

forståelse af, hvad der skal ske.

Hvis man har børn, er det en meget god ide at tage en snak med dem forinden, om hvad der skal ske. Generelt synes vi, det er en god idé at tage børn med til aflivningen, så længe de er store nok til at forstå, hvad der foregår, og så længe barnet selv ønsker det. Oftest er virkeligheden mindre traumatisk, end det barnet selv forestiller sig, der foregår. Aflivningen kan foregå på hospitalet eller ved et hjemmebesøg, så dyret slipper for en sidste stressfyldt tur til dyrlægen. Selve aflivningen foregår ved, at dyret først får en beroligende sprøjte, så det falder i søvn stille og roligt. Har det lige spist, kan det kaste op inden det falder i søvn. Når dyret er faldet i søvn, får det en overdosis af et andet sovemiddel direkte i en vene i forbenet. Denne aflivningsvæske får hjertet til at stoppe meget hurtigt og dyret sover stille ind, uden at have oplevet andet ubehag end et lille stik i nakken eller låret. Til sidst kontrollerer dyrlægen grundigt, at hjertet er holdt op med at slå og ser efter de såkaldte sekundære dødstejn, så vi er helt sikre på, at døden er indtruffet. Efterfølgende kan man enten begrave kæledyret i haven, eller dyrlægen kan sende det til kremering. Kremering foregår på et dyrekrematorium, hvor de kun tager imod kæledyr, og ikke bruger dem til noget efterfølgende. Dyrekrematoriet tilbyder også enkeltdyrskremering, hvor man får asken fra sit kæledyr tilbage i en urne. Endelig driver Dansk Dyreværn Århus en dyrekirkegård, hvor kæledyret kan få sin egen gravplads. (For borgere i Århus Kommune. Red.).

I tiden efter aflivningen er det vigtigt at give sig selv lov til at sørge. Uanset om det var en gammel hund på 13 år eller en ung kat, har den været en stor del af familiens hverdag, og der kan føles meget tomt, når man ikke længere bliver modtaget af en overstrømmende glad hund ved hjemkomsten. Omgivelserne har ofte meget lidt forståelse for ens situation og velmenende råd som "du skal da bare have en ny hvalp/killing" eller "det var da bare en hund" hjælper sjældent. Børn kan få meget stærke reaktioner på tabet af et kæledyr, og det er vigtigt at tale med dem om det svære emne døden er.

Det er de færreste, der i aflivningssituationen udtrykker ønske om at få en ny hund eller kat, og mange siger farvel til dyrlægen efter aflivningen i den sikre forvisning, at de aldrig ser

vedkommende igen. Heldigvis kommer smerten og sorgen på afstand og en dag står de der igen med en ny hvalp, eller en "brugt" hund fra internatet – døden er smertefuld, men kan ikke overskygge glæden ved at have hund eller kat i det lange løb.

Anbefal

Senest opdateret (Onsdag, 13. juni 2012 14:43)